

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7713219314
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7713219314.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu: ZAGRO Michalovce, spol. s.r.o., so sídlom v Michalovciach, Farská č. 32, zastúpeného JUDr. Martinom Kostrejom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Kpt. Nálepku č. 8 proti žalovanému: S. H., nar. XX.X.XXXX, bytom R. E., F. A. XXXX/X, zastúpeného JUDr. Dianou Treščákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Turzova 6, o zaplatenie 4.676,01 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 26. októbra 2018 č.k. 10C/167/2015-339

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 4.676,01 eur s 5,5 % úrokom z omeškania od 5. 11. 2013 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie rozhodol na základe žaloby žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 4 893,12 eur s príslušenstvom, na základe dohody o uznaní dlhu, ktorý dlh vznikol neoprávneným čerpaním pohonných hmôt žalovaným pre súkromné účely žalovaného, bez vedomia a súhlasu žalobcu, čím bola žalobcovi spôsobená škoda. Žalovaný uznal dlh v celom rozsahu spôsobenej škody a zaviazal sa žalobcovi uhradiť dlh v mesačných splátkach po 500,00 eur počnúc podpisom dohody splatným k 15-temu dňu v mesiaci, pod hrozbou straty výhody splátok, pričom prvá splátka bola splatná dňa 15.9.2013. Žalobca po uznaní dlhu žalovaným v celkovej výške 5 179,10 eur, zrazil žalovanému dňa 13.9.2013 časť mzdy vo výške 365,98 eur v zmysle dohody o uznaní dlhu. Žalovaný dňa 15.10.2013 uhradil žalobcovi sumu 20 eur a oznámil žalobcovi svoju neschopnosť splácať dlh v dohodnutých splátkach vo výške 500 eur. Listom zo dňa 29.10.2013 bol žalovaný vyzvaný na dobrovoľnú úhradu pohľadávky v sume 4 893,12 eur, v lehote do 4.11.2013. Napriek skutočnosti, že žalovaný uznal svoj dlh v pôvodnej výške 5 179,10 eur, a že dobrovoľne plnil časť predmetného dlhu v prospech žalobcu, čím uznal de facto svoj záväzok, čo do dôvodov aj výšky, listom zo dňa 1.11.2013 oznámil, že považuje dohodu o uznaní dlhu za absolútne neplatnú, nakoľko túto mal údajne podpísať pod nátlakom a v tiesni.

3. Súd prvej inštancie vo veci už rozhodol rozsudkom č.k. 10C/167/2015-179 zo dňa 6.11.2015 tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 4 676,01 eur s 5,5% úrokom z omeškania od 5.11.2013 do zaplatenia. Konanie v rozsahu sumy 217,11 eur zastavil a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi

trovy konania v sume 293,58 eur, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia v sume 2 657,38 eur. Vzájomný návrh žalovaného vylúčil na samostatné konanie.

4. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 3Co 79/2016 zo dňa 23.2.2017 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie s odkazom na ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a § 391 CSP, okrem výrokov o zastavení konania o zaplatenie sumy 217,11 eur a o vylúčení vzájomného návrhu žalovaného na samostatné konanie a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd v Košiciach vo svojom zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude po riadnom vykonaní dokazovania a jeho doplnení v zmysle ustanovení CSP účinných od 1.7.2016, týkajúcich sa dokazovania, jeho vykonania ako aj hodnotenia dôkazov, posúdiť zostávajúci nárok žalobcu uplatnený v prejednávanej spore, a to dôsledným vysporiadaním sa so všetkými právnymi a skutkovými tvrdeniami sporových strán, berúc do úvahy aj skutočnosti napádané žalovaným v odvolaní a vo veci opätovne rozhodnúť a rozhodnutie odôvodniť tak, aby spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP. Zároveň súdu prvej inštancie uložil rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

5. Po vrátení veci súdu prvej inštancie na opätovné prejednanie a rozhodnutie, súd prvej inštancie uznesením č.k. 10C/167/2015-271 zo dňa 19.3.2018 nariadil zabezpečovacie opatrenie, ktorým zriadil záložné právo na nehnuteľnostiach vlastnícky patriacich v podiele 1 z celku žalovanému a to k bytu č. XX nachádzajúceho sa na XX. H., R. Č.. X T. C. J. Č. XXXX F. K. F. A. X, ktorý je postavený na parcele reg. C KN č. XXXX/XX okres E., Z. E., kat. úz. J., ako aj k podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku parc. reg. C KN č. XXXX/XX s výškou vlastníckeho podielu 5853/626270 z celku, nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX kat. úz. J., pod T. XXX v prospech žalobcu ako veriteľa peňažnej pohľadávky vo výške 4 676,01 eur s 5,5 % úrokom z omeškania od 5.11.2013 do zaplatenia. Rozhodol tak v zmysle § 324 ods. 1 a 3, § 343 ods. 1 až 3 a § 344 CSP, keďže dospel k záveru, že boli splnené všetky zákonné predpoklady pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Proti uvedenému uzneseniu podal žalovaný odvolanie, o ktorom Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 6Co 158/2018-317 zo dňa 20.6.2018 rozhodol tak, že potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne.

6. Súd prvej inštancie v intenciách zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, doplnil dokazovanie vo veci a to výpoveďou svedkyne C. E., svedka H. U. z pripojeného spisu pod sp. zn. 19Cpr 1/2014, oboznámením sa s obsahom vyjadrenia a čiastočného späťvzatia žalobcu zo dňa 20.1.2015, preberacieho protokolu zo dňa 10.11.2011, ako aj vyjadrenia spoločnosti Mercedes Benz zo dňa 20.5.2014, povolenia na používanie tankovacej karty zo dňa 6.5.2013 s odkazom na záverečné reči právnych zástupcov žalobcu a žalovaného.

7. Vec právne posúdil podľa § 177 ods. 1 a 2, § 178 ods. 1 a 2, § 182 ods. 1 až 4, § 186 ods. 1 a 2 a § 189 ods. 1 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“).

8. Dôvodil, že žalobca si uplatnil proti žalovanému právo na náhradu škody za schodok na zverených hodnotách, pričom právnym dôvodom uplatneného nároku bola dohoda o uznaní dlhu, ktorú strany sporu uzavreli dňa 30.8.2013. Vyslovil názor, že pracovnoprávných vzťahoch nie je možné aplikovať ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka, pretože v prípade pracovných pomerov a z nich vzniknutých nárokov na náhradu škody je potrebné aplikovať ustanovenia Zákonníka práce. Žalovaný poprel nárok žalobcu, ktorý pôvodne uznal, preto súd prvej inštancie posudzoval uplatňovaný nárok podľa § 182 Zákonníka práce. Dôvodil, že predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu podľa tohto ustanovenia je existencia pracovného pomeru, škody vo forme schodku na zverených hodnotách, platnej dohody o hmotnej zodpovednosti, zavinenia zamestnanca, ktoré sa predpokladá, pričom škoda musela vzniknúť pri plnení pracovných povinností zamestnanca.

9. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že v danom prípade boli všetky hore uvedené predpoklady splnené. Žalovaný bol v pracovnom pomere k žalobcovi na základe pracovnej zmluvy a mal písomne uzavretú dohodu o hmotnej zodpovednosti. Na základe predloženej dohody o hmotnej zodpovednosti mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný uniesol zodpovednosť za jemu zverené hodnoty, ktoré bol povinný vyúčtovať a je na žalovanom preukázať, že za schodok nezodpovedá. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že žiadna obrana žalovaného ho nezbavila zodpovednosti za schodok a rovnako tak nepreukázal, že by škodu spôsobil niekto iný.

K obrane žalovaného, že nikdy neprevzal tankovaciu kartu oproti podpisu, súd prvej inštancie uviedol, že nie je podstatné, či kartu prevzal oproti podpisu, ale že kartou disponoval, čo žalovaný nikdy nepoprel a rovnako tak neuviedol, že by kartu odovzdal inému vodičovi alebo by takýto príkaz dostal od zamestnávateľa. Z uvedeného dôvodu nevykonali dôkazy navrhnuté žalovaným na preukázanie, či podpis na preberacom protokole na tankovaciu kartu s koncovým číslom XXX, z ktorej bola škoda uplatnená, je podpisom žalovaného alebo nie. Bez právneho významu považoval preto aj tvrdenie žalovaného o tom, že preberacie protokoly sa vyrábali dodatočne, ktorú skutočnosť mal potvrdiť svedok U.. Žalovaný zároveň počas celého konania nepoprel, že karta s koncovým číslom XXX mu bola odovzdaná spolu s motorovým vozidlom E. I. P. a disponoval ňou až do skončenia pracovného pomeru, keď ju odovzdal zamestnávateľovi. Vzhľadom na uzatvorenú dohodu o hmotnej zodpovednosti, niesol žalovaný plnú zodpovednosť za vyúčtovanie pohonných hmôt na tejto karte. Na uvedené nadväzuje aj ďalšia časť obrany žalovaného o tom, že vo firme bola taká prax, že karty sa nechávali vo vozidle za tienidlom, k čomu súd prvej inštancie uviedol, že zamestnávateľ žalovaného v uvedenom smere neinštruoval a nebol mu daný príkaz, aby kartu nechával v motorovom vozidle. Ak žalovaný kartu v aute nechával, vzhľadom k hmotnej zodpovednosti, ktorú na seba prevzal, sa vystavoval riziku vzniku škody na karte, prípadne jej zneužitíu. Bolo povinnosťou žalovaného urobiť všetky potrebné opatrenia, aby k vzniku škody nedošlo. Poukázal na výpovede svedkov (okrem svedka U.), v zmysle ktorých sa karta preberala na protokol. Karta síce patrila ku konkrétnemu vozidlu, pretože mala uvedené evidenčné číslo vozidla, avšak zverená bola vodičovi tohto vozidla, ktorý za ňu zodpovedal. Všetci zhodne vypovedali, že karty nosievali vždy pri sebe, nikdy ich nenechávali vo vozidle a boli inštruovaní, že za ne zodpovedajú a nemajú ich dávať ostatným vodičom. Prax popisovanú žalovaným považoval preto za nepresvedčivú, rovnako ako tvrdenie žalovaného, že všetky karty mali rovnaký PIN kód, napísaný na tienidle vozidla, keďže žalobca aj vypočítaní svedkovia zhodne tvrdili, že každá karta mala svoj PIN kód, ktorý prišiel spolu s kartou v uzavretej obálke a vedel ju iba vodič, ktorému bola karta pridelená a ktorý ju bol oprávnený používať. K námietke žalovaného, že na kartu tankovalo viac vodičov, keďže karta bola pridelená vozidlu a nie vodičovi, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný počas celého konania nepreukázal, že by na jemu zverenú kartu s koncovým číslom XXX tankoval iný vodič alebo že by mu zamestnávateľ dal pokyn odovzdať kartu s koncovým číslom XXX inému vodičovi. Z vykonaného dokazovania mal za zrejmé, že v prípade nových motorových vozidiel, ktorým nebola ešte pridelená karta alebo z iných prevádzkových dôvodov, sa tankovalo na kartu iného vozidla, avšak sa tak dialo so súhlasom a vedomím zamestnávateľa. Uvedená situácia nastala v prípade žalovaného, keď mu bol daný súhlas tankovať do vozidla E. na kartu s koncovým číslom XXX do doby doručenia tankovacej karty patriacej priamo tomuto vozidlu, alebo keď mal žalovaný daný súhlas tankovať do P. XXX F. na kartu s koncovým číslom XXX z dôvodu, že karta s koncovým číslom XXX patriaca k vozidlu P. XXX F. bola predmetom šetrenia zo strany žalobcu pre podozrenie na neoprávnené čerpanie na tejto karte. Pritom nie je podstatné, či súhlas na používanie karty do iného vozidla bol daný písomne alebo ústne. Žalobca ako zamestnávateľ takýto súhlas u žalovaného potvrdil, preto bolo bez právneho významu znalecky preukazovať podpisy na tvrdených preberacích a odovzdávacích protokoloch k jednotlivým vozidlám a kartám. Súd prvej inštancie zistil, že žalovaný mal v čase od 1.1.2013 do 16.8.2013 pridelené 2 motorové vozidlá, a to E. I. P. XXX F. a E. I. E. XXX C. a zodpovedal za tieto vozidlá ako aj za kartu s koncovým číslom XXX k nim pridelenému v zmysle dohody o hmotnej zodpovednosti. Žalobca vyvrátil tvrdenie žalovaného a svedka U. o tom že v evidencii pohonných hmôt a ich spotreby mal žalobca neporiadok, nakoľko žalobca predložil súdu dôslednú evidenciu tankovaní predloženými faktúrami spoločnosti OMV, dôslednou evidenciou pohybu motorových vozidiel cez systém GPS ako aj evidenciou samotných vodičov o počte najazdených kilometrov za jednotlivé mesiace a o spotrebe pohonných hmôt za roky 2007 a 2008. Tvrdenie žalovaného, že evidenciu nevykonával bolo vyvrátené aj evidenciou samotného žalovaného, ktorý robieval vyúčtovanie na svoje vozidlo E. I. P. XXX F., ako aj evidenciou ostatných vodičov. Súd prvej inštancie v rámci vykonaného rozsiahleho dokazovania nezistil ani také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že žalobca ako zamestnávateľ nevytvoril žalovanému vhodné podmienky pre výkon hmotne zodpovednej práce a rovnako tak ani žalovaným navrhovaní svedkovia U. a E. neprispeli k prípadnému zbaveniu zodpovednosti žalovaného za schodok. Súd prvej inštancie pokiaľ ide o povinnosť zamestnávateľa preukázať schodok, považoval tento za dostatočne preukázaný. Žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že motorové vozidlá v rozhodnom období užíval, ani počet najazdených kilometrov za obdobie od 1.1.2013 až 16.8.2013, aj keď samotnú výšku škody neuznal. Žalovaný nepoprel, že kartou s koncovým číslom XXX disponoval celú rozhodnú dobu. Žalovaný bol povinný používať kartu pridelenú k jednotlivým motorovým vozidlám, čo zodpovedá aj výpovedi žalovaného o tom, že karta bola pridelená vozidlu. Z uvedeného dôvodu nedáva zmysel výpoveď žalovaného, že počas celého obdobia používal iba jednu kartu, keď sám tvrdil, že karta patrila k autu a nie vodičovi.

Žalovaný nepoprel, že počas žalovaného obdobia mu boli pridelené 2 vozidlá. Iba pri vozidle P. XX F. mal dovolené používať kartu s koncovým číslom XXX a taktiež pri vozidle E. XXX C.. V ostatných prípadoch bol povinný tankovať na karty pridelené k príslušným vozidlám.

10. Pokiaľ išlo o výšku schodku vo vzťahu ku karte s koncovým číslom XXX, súd prvej inštancie považoval za rozhodujúce zistiť, v ktorom období a pri ktorom motorovom vozidle mal žalovaný dovolené používať tankovaciu kartu s koncovým číslom XXX a koľko kilometrov za toto obdobie bolo najazdených pri zohľadnení priemernej spotreby vozidla a ceny nafty za liter a zároveň sa stotožnil s výpočtom priemernej spotreby žalobcu. Nakoľko žalovaný v uvedenom smere žiadne dokazovanie nenavrhol, súd prvej inštancie vychádzal z dôkazov predložených žalobcom o mesačných prehľadoch vyúčtovania spotreby pohonných hmôt vodičmi a z jeho výpočtu priemernej spotreby pri jednotlivých vozidlách. S poukázaním na súdnu prax, ktorá ustálila, že schodkom je rozdiel medzi skutočným stavom hodnôt zverených na vyúčtovanie a údajmi v účtovnej evidencii, o ktorý je skutočný stav nižší než stav účtovný, dôvodil, že hodnoty, ktoré mal žalovaný na tankovacej karte zverené sú hodnoty vrátane dane z pridanej hodnoty, pretože platby vrátane tejto dane sa riadne vykonávali na jednotlivých čerpacích staniách v prospech spoločnosti OMV a žalobca ako dlžník tejto spoločnosti vykonával úhrady vrátane DPH tak, ako si ich veriteľ účtoval. Uvedenú skutočnosť považoval za zrejmu z predložených faktúr spoločnosti OMV ako aj z úhrad vykonaných žalobcom tejto spoločnosti. Účtovná evidencia pasív žalobcu bola teda vedená vrátane dane z pridanej hodnoty. Vzhľadom na túto skutočnosť aj žalovaný bol povinný vykonávať vyúčtovanie zverených hodnôt so započítaním dane.

11. Uzavrel, že aj keď zodpovednosť za schodok je zodpovednosťou za škodu, v prípade ustanovení § 182 Zákonníka práce, je odlišná od všeobecnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu podľa Občianskeho zákonníka. Podľa § 442 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a to čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), naproti čomu podľa § 189 ods. 1 Zákonníka práce zamestnanec, ktorý zodpovedá za schodok alebo za stratu predmetov, je povinný nahradiť schodok alebo stratu v plnej sume, teda rozdiel medzi skutočnosťou a účtovným stavom, to znamená vrátane DPH. Otázkou vrátok na dani z pridanej hodnoty, či jej vplyv na zúčtovanie daní z príjmov, riešia osobitné predpisy a na zodpovednosť zamestnanca za schodok to podľa názoru súdu nemá žiadny vplyv.

12. Vzhľadom na to, že žalovaný bol v o meškani s plnením peňažného záväzku, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi príslušný úrok z omeškania za uvedené obdobie podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dôvodil, že žalobca vyzval žalovaného na úhradu pôvodne uplatneného nároku v sume 4 893,12 eur do 04.11.2013, ale keďže žalovaný do tohto termínu uvedenú sumu neuhradil, je od nasledujúceho dňa t.j. od 05.11.2013 v omeškani s úhradou tejto sumy a to až do zaplattenia. Požadovaná výška úrokov z omeškania 5,5% posúdil za súladnú s ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., pretože ku dňu 05.11.2013 predstavovala 0,5% zvýšených o 5%-tuálnych bodov. Priznal preto žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 4.676,01 € vo výške 5,5% ročne od 05.11.2013 do zaplattenia.

13. Výrok o trovách konania odôvodnil súd s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

14. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

15. V odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP. Uviedol, že so závermi súdu v napadnutom rozsudku sa nestotožňuje, nakoľko tieto sú v rozpore s vykonaným dokazovaním a navyše súd nezohľadnil všetky rozhodujúce skutočnosti. V odvolaní ďalej uviedol, že opakovane namietal svoju zodpovednosť za škodu v zmysle ust. § 182 Zákonníka práce z dôvodu, že napriek uzatvorenej dohode o hmotnej zodpovednosti tankovaciu kartu č. XXX nikdy neprevzal ako zverenú hodnotu, nakoľko Dohoda o hmotnej zodpovednosti sa týkala iba tovaru prevážaného žalovaným a nie tankovacej karty, resp. žiadnych iných vecí. Tankovaciu kartu nemožno považovať za predmet zverený do výlučnej zodpovednosti, keďže na ňu nebola uzatvorená žiadna osobitná písomná dohoda o hmotnej zodpovednosti zamestnanca. Žalovaný nepoprel, že spolu s vozidlom používal aj tankovaciu kartu, avšak táto sa vždy nachádzala vo vozidle, ku ktorému bola pridelená a ktorému patrila, a preto nemožno vyvodzovať záver o zodpovednosti za škodu podľa § 182 Zákonníka práce. Spochybnil aj pravosť svojho podpisu na údajnom preberacom protokole uvedenej tankovacej karty,

ktorý je rozhodujúcim a jediným dôkazom, na ktorom by mala byť založená zodpovednosť žalovaného za zverenú hodnotu podľa § 182 Zákonníka práce. Z uvedeného dôvodu žiadal žalovaný predložiť originál protokolu a následne grafologický posudok na pravosť podpisu. Považoval za dôležité uviesť, že v konaní nebolo preukázané že by tankovacie karty boli preberané na základe preberacích protokolov aj na prevádzke žalobcu v Michalovciach, čomu nasvedčujú aj výpovede svedkov, ktorí uviedli, že takýto postup je zaužívaný v Dunajskej stredě, v Banskej Bystrici a Žiline, avšak nepotvrdili rovnakú prax aj na prevádzke v Michalovciach. Vytýkal súdu prvej inštancie, že svedkovia zhodne potvrdili rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa evidencie tankovania a praxe žalobcu, avšak súd prvej inštancie uzavrel, že ani jeden zo svedkov ničím neprispel k prípadnému zbaveniu sa zodpovednosti žalovaného za schodok. Mal za to, že súd bez akejkoľvek výpovednej hodnoty označil výpoveď svedkyne E. za nedôveryhodnú a s výpoveďou svedka U. sa v odôvodnení rozsudku ani nevysporiadal, pričom tento potvrdil, že všetky preberacie protokoly na vozidlá v prevádzke žalobcu v Michalovciach vyhotovoval žalobca dodatočne po skončení pracovného pomeru a tieto boli antidatované. V ďalšom vytkol súdu prvej inštancie, že sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s výškou skutočnej škody, na ktorej preukázanie navyše žalovaný navrhol vykonať znalecké dokazovanie a nesprávne dospel aj k záveru, že žalovaný v tomto smere nenavrhol žiadne dokazovanie. Súd vychádzal z dôkazov predložených žalobcom o mesačných prehľadoch vyúčtovania spotreby pohonných hmôt vodičmi a z jeho výpočtu priemernej spotreby pri jednotlivých vozidlách, pričom ale opomenul, že suma uplatnená žalobcom je len predpokladanou škodou vyčíslenou žalobcom na základe odhadu priemernej spotreby. Taktiež mal za to, že výška údajnej škody určená na základe priemernej ceny pohonných hmôt v rozhodnom období nemôže napĺňať požiadavku presnej a jednoznačne určenej výšky škody a to aj s ohľadom na početnú judikatúru o tom, že výška škody uplatnená v súdnom konaní a priznaná rozhodnutím súdu musí byť vždy jednoznačne, presne a zrozumiteľne vyčíslená, tak, aby ju nebolo možné spochybníť. Za nesprávne a vnútorné rozporne žalovaný považoval aj právne posúdenie škody a to v časti bodu 97. napadnutého rozhodnutia, kde súd prvej inštancie uviedol, že aj keď zodpovednosť za schodok je zodpovednosťou za škodu, v prípade ust. § 182 Zákonníka práce je odlišná od všeobecnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu podľa Občianskeho zákonníka. Považoval za zrejmé, že v prípade zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať, zamestnanec zodpovedá za schodok v plnej výške, zamestnávateľ je ale povinný schodok preukázať a tento by mal predstavovať skutočnú škodu, ktorá žalobcovi vznikla. Žalovaný namietal rovnako nesprávnosť právneho posúdenia pokiaľ ide o trovy konania, nakoľko mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, keď žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia podľa žalobcu nevyplýva, ako dospel k vyčísleniu takéhoto úspechu žalobcu v konaní a zároveň nezohľadnil neúspech žalobcu vo výške 217,11 eur s príslušenstvom, v časti ktorého nároku súd konanie zastavil na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom, z čoho vyplýva, že súd prvej inštancie mal posúdiť pomer úspechu strán sporu v konaní.

16. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného označil odvolanie žalovaného za účelové s cieľom oddialiť povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 676,01 eur. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný na poslednom pojednávaní dňa 26.10.2018 už nenavrhol vykonanie žiadnych ďalších dôkazov, okrem znaleckého dokazovania na určenie pravosti podpisu. Tvrdenie žalovaného o neprevzatí tankovacej karty oproti podpisu podľa žalobcu nemá vplyv na vzniknutú škodu, keďže je zrejmé a preukázané, že kartou disponoval a sám žalovaný túto skutočnosť nepoprel. Mal za to, že s ohľadom uzavretú dohodu o hmotnej zodpovednosti niesol žalovaný plnú zodpovednosť za vyúčtovanie pohonných hmôt na tankovacej karte a zároveň bolo jeho povinnosťou vykonať potrebné opatrenia, aby vzniku škody nedošlo. Poznamenal, že svedkovia - iní vodiči ako aj vedúci pobočiek žalobcu zhodne uviedli, že karta sa preberala na protokol a síce patrila ku konkrétnemu vozidlu, pretože na nej bolo uvedené evidenčné číslo konkrétneho vozidla, avšak bola zverená vodičovi, toho vozidla, ktorý za kartu zodpovedal. Uviedol, že v prípade ak má zamestnanec uzavretú dohodu o hmotnej zodpovednosti, nesie zodpovednosť počas celého trvania pracovného pomeru za všetky hodnoty, ktoré mu počas pracovného pomeru zveria a ktoré v súvislosti s výkonom jeho práce je povinný vyúčtovať. K námietke žalovaného ohľadom nesprávneho záveru súdu prvej inštancie, ktorý žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania uviedol, že sa nezakladá na reálnom skutkovom stave a upozornil na skutočnosť, že žalovaný vykonal do čiastočného späťvzatia návrhu len jeden úkon, a to odpor proti platobnému rozkazu, a teda do predmetného späťvzatia neboli de facto vykonané žiadne úkony, keďže prvé pojednávanie sa konalo až 27.7.2015, kedy žalovaný zaujal obranu v danej veci. Záverom dodal, že súd prvej inštancie dostatočne a úplne zistil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil a dospel na základe rozsiahleho vykonaného dokazovania k

správnym skutkovým zisteniam. Navrhol preto napadnuté rozhodnutie potvrdiť ako vecne správne a zaviazat' žalovaného nahradit' žalobcovi trovy odvolacieho konania.

17. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) po preskúmaní podmienok prípustnosti odvolania, prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP v znení uplatnených odvolacích námietok a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné.

18. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 13.05.2020 o 13,00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 212/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 24.04.2020 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach s tým, že verejného vyhlásenia rozsudku sa zúčastnil právny zástupca žalobcu.

19. Odvolateľ podaným odvolaním uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP.

20. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý a navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, či právo na jeho preskúmanie.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo založené na zhodnom tvrdení strán sporu. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami sporu navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom. Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

22. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1,2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

23. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

24. Odvolací súd v prejednávanej veci nevzhladol naplnenie žiadneho z uplatnených odvolacích dôvodov a zastáva názor, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci ak dospel k záveru o zodpovednosti žalovaného za vzniknutý schodok. Zároveň súd prvej inštancie správne právne vec posúdil ak zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi vzniknutý schodok. Nakoľko v priebehu odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, odvolací súd na skutkové zistenia a právne posúdenie, ktoré použil súd prvej inštancie, poukazuje.

25. K odvolaniu žalovaného považuje za potrebné uviesť, že toto nemožno považovať za dôvodné, ak vychádza z názoru, že tankovaciú kartu s koncovým číslom XXX nikdy neprevzal ako zverenú mu hodnotu.

26. Podľa § 182 ods. 1 Zákonníka práce ak zamestnanec prevzal na základe dohody o hmotnej zodpovednosti zodpovednosť za zverenú hotovosť, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty určené na obeh alebo obrat, ktoré je povinný vyúčtovať, zodpovedá za vzniknutý schodok.

27. Podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce zamestnanec sa zbaví zodpovednosti celkom alebo sčasti, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia.

28. Schodkom je rozdiel medzi skutočným stavom hodnôt zverených na vyúčtovanie a údajmi účtovnej evidencie, o ktorý je skutočný stav nižší než stav účtovný. Zodpovednosť zamestnanca za schodok je založená na princípe zavinenia zamestnanca; pri tejto zodpovednosti sa jeho zavinenie predpokladá. Pri zodpovednosti za schodok zamestnávateľ nemusí existenciu zavinenia preukazovať. Ak sa chce zamestnanec zbaviť tejto zodpovednosti, musí preukázať, že vznik schodku nezavinil (že schodok vznikol napríklad zavinením iných osôb). Zamestnanec sa zbaví zodpovednosti úplne alebo sčasti napr. vtedy, keď preukáže, že mu zamestnávateľ nevytvoril vhodné podmienky na hospodárenie so zverenými hodnotami, alebo vtedy, keď preukáže, že zverená hodnota mu bola odcudzená - v takom prípade páchatel' spôsobil, že hmotne zodpovedný zamestnanec nemá možnosť so zverenou hodnotou riadne hospodáriť a starať sa o ňu. Uvedené v predmetnom konaní pred súdom prvej inštancie a rovnako tak v odvolacom konaní nebolo preukázané.

29. V prípade stretu zodpovednosti neznámeho páchatel'a za protiprávny zásah do majetkových práv zamestnávateľ'a a zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách, je potrebné skúmať najmä to, či zamestnanec konanie páchatel'a neumožnil (neulahčil) porušením svojej pracovnej povinnosti, napr. tým, že zverenú hodnotu riadne nezabezpečil alebo sa o ne riadne nestaral. Zamestnanec sa nemôže zbaviť zodpovednosti, ak nespĺnením svojej povinností riadne hospodáriť s jemu zverenými prostriedkami a počínať si tak, aby nedochádzalo k poškodeniu majetku zamestnávateľ'a alebo k jeho zničeniu, vznik schodku umožnil. Ak je nedbanlivostné porušenie povinností hmotne zodpovedným zamestnancom takého rozsahu, že bez neho by k vzniku schodku úmyselným konaním tretej osoby vôbec nemohlo dôjsť, potom neprichádza do úvahy ani čiastočné zbavenie sa zodpovednosti podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce.

30. V prejednávanej veci je nesporné, že žalovaný bol zamestnancom žalobcu na základe pracovnej zmluvy a vykonával prácu vodiča na motorovom vozidle značky E. I., ev. č. P. XXX F. a na motorovom vozidle E. I., ev. č. E. XXX C., ku ktorému bola pridelená aj tankovacia karta OMV s koncovým číslom XXX. Je nesporné, že žalovaný uzatvoril Dohodu o hmotnej zodpovednosti, na základe ktorej prevzal na seba záväzok vyúčtovať všetky mu zverenú hodnoty, ktoré prevezme v súvislosti s výkonom svojej funkcie, ako aj zodpovednosť za prípadný schodok na týchto hodnotách.

31. Dohoda o hmotnej zodpovednosti neobmedzuje zodpovednosť zamestnanca len na tie hodnoty, ktoré sú mu zverenú uzavretím dohody o hmotnej zodpovednosti. Dohodou o hmotnej zodpovednosti berie na seba zamestnanec zodpovednosť za schodok na akýchkoľvek ďalších hodnotách, ktoré mu budú zverenú kedykoľvek po uzavretí dohody. Skutočnosť, že hodnoty zverenú zamestnancovi nie sú vymedzenú priamo v Dohode o hmotnej zodpovednosti, nie je na ujmu platnosti takejto dohody. V tejto súvislosti bez významu je preto tvrdenie žalovaného v odvolaní, že v Dohode o hmotnej zodpovednosti nie sú vymedzenú hodnoty mu zverenú a to ani tankovacia karta OMV. Je nesporné, že žalovaný Dohodou o hmotnej zodpovednosti prevzal na seba zodpovednosť aj za schodok na zverenej mu tankovacej karte, lebo je nesporné, že uvedenú tankovaciú kartu OMV prevzal spolu s prideleným mu nákladným motorovým vozidlom. V rámci výkonu dohodnutého druhu práce - vodiča

nákladného motorového vozidla mal teda žalovaný zverenú aj tankovaciu kartu, a teda mal možnosť výlučnej dispozície s hodnotami mu zverenými prostredníctvom tejto tankovacej karty. Pokiaľ teda žalovaný, ktorému žalobca za účelom čerpania pohonných hmôt na prevádzku motorového vozidla zveril tankovaciu kartu OMV, mal v plnom rozsahu zachovanú možnosť riadne hospodáriť so zverenými hodnotami a sám svojím vlastným konaním zabrániť vzniku schodku (čo v danom prípade znamenalo ponechať si pri sebe jemu zverenú tankovaciu kartu), nemožno v skutočnosti, že žalobca mu písomne tankovaciu kartu neodovzdal, vidieť také nevytvorenie riadnych pracovných podmienok, ktoré by zbavovalo žalovaného zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že tankovacie karty OMV boli vydávané pre každé konkrétne vozidlo, uvedené vozidlá boli odovzdávané, resp. pridelené konkrétnym zamestnancom, a teda ak v súvislosti s výkonom dohodnutého druhu práce vodiča motorového vozidla bola súčasťou motorového vozidla aj príslušná tankovacia karta OMV, je potrebné mať za to, že zamestnancovi boli zverené hodnoty, ktoré bol povinný vyúčtovať, a teda zodpovedá aj za prípadný vzniknutý schodok. Z tohto pohľadu je bezvýznamná námietka žalovaného, ak spochybňoval pravosť svojho podpisu na údajnom preberacom protokole k uvedenej tankovacej karte, pričom táto odvolacia námietka bola aj procesnou obranou žalovaného, s ktorou sa súd prvej inštancie v bode 90 odôvodnenia správne vysporiadal.

32. Súd prvej inštancie taktiež správne vyložil pojem zverenia podľa § 182 Zákonníka práce, lebo tankovacia karta OMV bola jednak s príslušným motorovým vozidlom žalobcovi odovzdaná a súčasne bola mu daná možnosť výlučnej dispozície s touto tankovacou kartou. Žalovaný mal možnosť mať zverenú mu tankovaciu kartu pod neustálym dohľadom, t.j. malo možnosť vykonať kontrolu ohľadne nakladania s ňou. Samotná okolnosť, že u žalobcu bola bežná prax, že tankovacie karty sa nechávali za tienidlom vo vnútri vozidla aj s uvedením PIN kódu ku karte, nezbavuje zamestnanca za vznik prípadného schodku, pretože nie každé nevytvorenie riadnych pracovných podmienok je skutočnosťou, ktorá vedie k zbaveniu sa hmotne zodpovedného zamestnanca zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách, právne relevantné je len také nevytvorenie riadnych pracovných podmienok, ktoré má negatívny dopad na možnosti zamestnanca hospodáriť so zverenými hodnotami.

33. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal mimoriadne podrobné ako aj relevantné dokazovanie výsluchmi svedkov, vodičov, bývalých vodičov a zamestnancov žalobcu za účelom zistenia, aké podmienky boli u zamestnávateľa vytvorené na používanie tankovacích kariet a na hospodárenie s nimi.

34. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočným spôsobom odôvodnil svoj záver o vzniku zodpovednosti žalovaného za schodok, pričom sa s týmito závermi v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods.2 CSP).

35. Žalovaný založil podstatnú časť svojej argumentácie v odvolaní sa na výpovedi svedka H. U., ktorý v konaní vypovedal ako svedok a bývalý zamestnanec žalobcu a tvrdil, že protokoly o prevzatí tankovacích kariet boli prevzaté až po skončení pracovného pomeru žalovaného, resp. po odchode žalovaného z pracovného pomeru u žalobcu. Súd prvej inštancie sa odôvodnení rozsudku podrobne zaoberá vyhodnotením výpovedí svedka U. a svedkyne E., kde uvádza, že výpoveď svedka U. neprispela k zbaveniu zodpovednosti žalovaného za schodok a navyše výpoveď svedkyne E. považoval za nedôveryhodnú z dôvodu jej rozporuplnosti. Aj z pohľadu odvolacieho súdu je podstatná práve tá okolnosť, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by kartou s koncovým č. XXX disponoval okrem žalovaného aj niekto iný, pričom podpísanie protokolu o prevzatí karty nie je podstatné pri zhodných tvrdeniach o fyzickom odovzdaní karty žalovanému.

36. Odvolací súd uvádza, že nie je možné súhlasiť ani s odvolacou námietkou žalovaného o tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne v časti určenia výšky škody, ktorú mal spôsobiť žalobcovi, nakoľko vyčíslená žalobcom škoda nepredstavuje skutočnú škodu. Je tomu tak preto, že pri zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách, ktoré zamestnanec je povinný vyúčtovať, nie je možné priznať náhradu inej, než skutočnej škody. V tejto súvislosti odkazuje odvolací súd na dôvody uvedené v tomto rozsudku v bode 9 až 11 s tým, že zo zápisnice z pojednávania zo dňa 26.10.2018 vyplýva, že strany sporu nemali ďalšie návrhy na dokazovanie.

37. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj na ustálenú rozhodovaciu prax, odvolací súd poukazuje na konania vedené na súde prvej inštancie pod. sp.zn. 19Cpr 1/2014 a 16C 147/2014, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co 199/2017 a 3CoPr 3/2017.

38. K námietke žalovaného týkajúcej sa aplikácie ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, pokiaľ ide o náhradu trov konania a nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia v tejto časti, odvolací súd uvádza, že v konaní žalobca pred prvým pojednávaním učinil po zmene petitu žaloby čiastočné späťvzatie, keďže túto sumu schodku už žalovaný žalobcovi zaplatil a k výške prisúdeného nároku ide len o nepatrnú sumu, keďže v prevažnom rozsahu bol žalobca proti žalovanému plne úspešný (217,11 eur k 4.676,01 eur s prísl.).

39. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že nie sú dané žalovaným uvádzané odvolacie námietky a preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

40. Výrok o trovách odvolacieho konania vyplýva z ust. § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP, podľa ktorých právo na náhradu trov odvolacieho konania má úspešná strana sporu v danom prípade žalobca, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% proti žalovanému.

41. Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).